

Z dopisu Konráda z Marburku, duchovního rádce svaté Alžběty

Alžběta poznávala a milovala Krista v chudých

Začala se projevovat síla Alžbětiných ctností. Už předtím po celý svůj život byla těšitelkou chudých; ale od té doby, kdy nařídila vybudovat blízko jednoho svého hradu špitál a shromáždila v něm mnoho nemocných a neduživých, věnovala se zcela službě chudákům. Také všem, kdo tam prosili o almužnu, štědře rozdávala milodary, a nejen tam, ale na celém území podléhajícím pravomoci jejího manžela. Tak vyčerpala všechny své důchody ze čtyř knížectví svého manžela, až nakonec dala prodat ve prospěch chudých všechny své ozdoby a drahocenné šaty.

Měla ve zvyku dvakrát denně, ráno a večer, osobně navštěvovat všechny své nemocné. A ty, jichž se druzí zvláště štítily, osobně ošetřovala: jedny krmila, jiným upravovala lůžko, některé přenášela na ramenou, a prokazovala mnoho jiných milosrdných skutků; její muž, blahé paměti, jí v tom v ničem nebránil. A když jí potom manžel zemřel, usilovala o co největší dokonalost a vyžádala si ode mě s mnoha slzami, abych jí dovolil žebrot dům od domu.

A právě na Velký pátek, když byly odhaleny oltáře, položila ruce na oltář v jedné kapli svého města, kde usadila Menší bratry, a za přítomnosti některých se zřekla vlastní vůle, veškeré světské slávy a všeho, co Spasitel v evangeliu radil opustit. A potom, když viděla, že by mohla být znovu vtažena do světského ruchu a pozemské slávy, zůstane-li v zemi, kde se jí za života jejího manžela prokazovaly pocty, přišla za mnou proti mé vůli do Marburku. Tam zřídila ve městě špitál, shromažďovala nemocné a neduživé, a ty, kteří byli zvláště ubozí nebo se jimi pohrdalo, obsluhovala u svého stolu.

Přes tuto její činnost – říkám to před Bohem – jsem málokdy viděl ženu, která by byla víc kontemplativní. Vždyť některé řeholnice a řeholníci viděli velmi často, když se vracela od vnitřní modlitby, jak její tvář podivuhodně zářila a z očí jí vycházely jakoby sluneční paprsky.

Než zemřela, vyslechl jsem její zpověď. A když jsem se ptal, jak se má naložit s jejím majetkem a osobními věcmi, odpověděla, že všechno jí už dávno patřilo jen zdánlivě a že je to majetek chudých. Prosila mě, abych jim všechno rozdělil, kromě nejobyčejnějších šatů, které měla na sobě a v nichž chtěla být pochována. Když to bylo projednáno, přijala tělo Páně a potom se až do večera v řeči znovu a znovu vracela k tomu nejlepšímu, co slyšela v kázání. Potom s velikou zbožností svěřila Bohu všechny, kdo se u ní shromáždili, a skonala, jako by sladce usnula.